

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **J. V.,** zastoupená JUDr. Vítem Berkou, advokátem se sídlem Jánský vršek 323/13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 11 A 159/2016 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně v únoru 2013 uzavřela smlouvu o prodeji svého zemědělského podniku D. M. (dále „nabyvatel“). V témže měsíci Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu (dále „SZIF“) předložila žádost o dotaci v rámci *Programu rozvoje venkova ČR, opatření I. 3. 3, Předčasné ukončení zemědělské činnosti* (dále „Program“). Tato žádost byla schválena a mezi žalobkyní a SZIF byla dne 11. 10. 2013 uzavřena *Dohoda o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR pro opatření I. 3. 3 Předčasné ukončení zemědělské činnosti* (dále „Dohoda“), v níž se SZIF zavázal poskytnout žalobkyni roční dotaci ve výši 216 000 Kč pro období mezi lety 2013 a 2023. Podle Dohody se příjemce dotace musel řídit *Pravidly, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007–2013 pro opatření I. 3. 3 Předčasné ukončení zemědělské činnosti* (dále jen „Pravidla“), jejichž obsah byl zčásti obsahem samotné Dohody.

[2] SZIF při kontrole v červenci 2015 zjistil, že výměra převedené zemědělské půdy se liší od výměry nabyvatelem skutečně využívané. V souladu s Pravidly proto snížil částku přiznané dotace o 50 % a zaslal žalobkyni *Sdělení o výši poskytované dotace*, podle kterého částka vyplacené dotace po odečtení uplatněné sankce a výše starobního důchodu pobíraného žalobkyní činila 53 104 Kč. Žádostí z února 2016 se žalobkyně u žalovaného domáhala vyslovení, že dotace jí náleží v plné výši podle Dohody, a doplacení krácené dotace. Tento návrh žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2016, č. j. 52985/2016-MZE-14112, zamítl s odůvodněním, že žalobkyně porušila Pravidla a SZIF snížil dotaci v souladu s těmito Pravidly.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, v níž uplatnila tři okruhy námitek. V prvé řadě namítla, že sankce jí vůbec neměla být uložena, neboť neporušila žádnou svou povinnost z Dohody a na jednání nabyvatele nemohla mít žádný vliv. Povinnosti z Dohody neporušil ani nabyvatel, neboť tomu SZIF při konzultaci sdělil, že měl povinnost zachovat pouze výměru půdních bloků na něj převedených, a nikoliv hospodařit přímo na převedených půdních blocích, což žalobkyně navrhla prokázat výslechem nabyvatele a J. V. ml. Zadruhé, žalovaný postupoval nesprávně při výpočtu sankce, neboť měl od původní výše nejdříve odečíst částku pobíraného starobního důchodu a teprve poté uplatněnou sankci, nikoliv naopak. Zatřetí, žalovaný se s uvedenou argumentací žalobkyně, uplatněnou již v odvolacím řízení, nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[4] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud předně shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným. Z rozhodnutí totiž jasně vyplývají skutková zjištění, tedy které půdní bloky a o jaké výměře měl nabyvatel užívat, jakož i skutečnost, že danou výměru nevyužíval, a na tato skutková zjištění byla aplikována příslušná ustanovení Pravidel. Žalovaný podle městského soudu neměl povinnost vyjadřovat se ke všem dílčím argumentům, neboť vůči nim postavil ucelený právní názor vyvracející tyto dílčí argumenty. Žalovaný považoval za určující závazky vyplývající z Dohody uzavřené mezi žalobkyní a SZIF, nikoliv závazky ze smlouvy uzavřené mezi SZIF a nabyvatelem. Nebylo proto nutné provádět dokazování výslechem nabyvatele a J. V. ml. a vyjadřovat se k námitce povinnosti nabyvatele pouze pokračovat v zemědělské činnosti, avšak nikoliv na převedených půdních blocích, či k argumentaci, že tato otázka byla konzultována se SZIF. Z důvodu nadbytečnosti neprováděl městský soud důkaz výslechem zmíněných dvou osob.

[5] Městský soud následně konstatoval, že podle čl. V.3 Dohody měl nabyvatel povinnost zemědělsky užívat půdní bloky převedené žalobkyní, které měly výměru 36,59 ha a byly v Dohodě přesně identifikovány. Žalobkyně svým podpisem stvrdila, že se s Pravidly seznámila a zavazuje se k jejich plnění. SZIF však při kontrole zjistil, že nabyvatel užívá místo 36,59 ha pouze 27,28 ha půdy převedené žalobkyní, tedy o 25,44 % méně, v souladu s Pravidly stanovenými v Dohodě proto snížil dotaci o 50 %. Městský soud nepovažoval za důvodnou námitku, že žalobkyně neporušila žádnou ze svých povinností, neboť v daném případě se nejednalo o sankci ve smyslu uložení trestu za naplnění skutkové podstaty deliktu, ale o vymezení podmínek, při jejichž splnění bude

dotace poskytnuta a při jejich porušení naopak poskytnuta nebude či bude snížena. Je přitom irelevantní, zda k nenaplnění podmínek pro poskytnutí dotace došlo zapříčiněním nabyvatele či příjemce dotace, neboť účelem dotačního programu nebylo pouze motivovat zemědělce starší 55 let k ukončení zemědělské činnosti, ale také zajistit pokračování v této činnosti zemědělci mladšími, čemuž podmínky stanovené v Dohodě odpovídají.

[6] K výpočtu sankce městský soud uvedl, že pořadí, v němž mají být od původní výše dotace odečteny částka starobního důchodu a částka uplatněné sankce, je stanoveno v čl. XII.2 Dohody. Z tohoto ustanovení přitom jasně vyplývá, že přiznaná dotace se nejdříve sníží o sankci (10 %, 50 % nebo 100 %), a teprve poté se odečte částka pobíraného starobního důchodu. Takový postup přitom nediskriminuje osoby pobírající starobní důchod, jak namítala žalobkyně. Diskriminační by byl naopak postup navrhovaný žalobkyní – tj. odečtení starobního důchodu a teprve poté uplatněné sankce – neboť v takovém případě by byla výše sankce uplatněná vůči osobám starobní důchod nepobírajícím vyšší, nežli vůči osobám starobní důchod pobírajícím. Ani tuto námitku proto městský soud neshledal důvodnou.

III.

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka v prvé řadě namítla, že městský soud sice výslovně nepožádala o nařízení jednání, avšak ze skutečnosti, že navrhla provedení důkazu výpovědí svědků, vyplývalo, že nesouhlasila a ani nemohla souhlasit s rozhodnutím věci bez jednání. Pokud tedy městský soud jednání nenařídil, zatížil řízení procesní vadou. Stěžovatelka také nesouhlasila s vypořádáním námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu, odlišný právní názor totiž podle ní nezbavuje odvolací orgán povinnosti náležitě své stanovisko odůvodnit a vypořádat se s argumenty odvolatele. Městský soud konstatoval, že jednání SZIF s nabyvatelem a J. V. ml. se týkalo pouze poskytnutí dotace z programu Mladý zemědělec v jejich prospěch, dotace z programu Mladý zemědělec však úzce souvisí s dotací poskytovanou stěžovatelce na základě Dohody, neboť se jednalo o dva dotační důsledky jednoho jednání – převodu zemědělského podniku. Otázka relevance konzultace se SZIF je proto podle stěžovatelky sporná a lze ji posoudit pouze výslechem uvedených osob. Vycházel-li však městský soud pouze z tvrzení žalovaného a neprovedl důkaz výslechem svědků, postupoval chybně. Stěžovatelka se totiž názorem SZIF řídila a legitimně očekávala, že nebude-li nabyvatel využívat půdní bloky shodné s těmi, jež na něj stěžovatelka převedla, nebude za to sankcionována.

[9] Městský soud se podle stěžovatelky v podstatě nevypořádal ani s námitkou, že byla sankcionována, aniž by porušila svou povinnost z Dohody. Povinnost provozovat zemědělskou prvovýrobu je totiž v čl. V. Dohody uložena nabyvateli. Rozlišování mezi sankcí a nesplněním podmínek dotace je přitom podle stěžovatelky pouhým formalismem, kterým nelze zakrýt, že je činěna objektivně odpovědnou za jednání třetí osoby. Stěžovatelka se přitom smluvně k takovéto odpovědnosti nezavázala. Postup při výpočtu sankce je pak podle stěžovatelky popsán v čl. VII.3 Dohody, ve kterém je na prvním místě uvedena částka vyplacená na starobním důchodu a až na druhém místě sankce plynoucí

z porušení dotačních podmínek. Naopak čl. XII.2 Dohody, z nějž vycházel městský soud, k pořadí při výpočtu sankce žádné instrukce neobsahuje. Oba způsoby výpočtu přitom zakládají do určité míry nerovné postavení mezi příjemci dotace pobírajícími starobní důchod a ostatními příjemci. Městský soud měl proto upřednostnit takový výklad, podle kterého by celková sankce udělená žalobkyni nepřesáhla hranici 50 % stanovenou Dohodou. Tato hranice přitom byla zásadním způsobem překročena, když sankce dosáhla fakticky výše 67 % dotace. O nesprávném postupu městského soudu svědčí také to, že pokud by byla při výpočtu způsobem zvoleným městským soudem zohledněna výše starobního důchodu stěžovatelky za celý kalendářní rok, neobdržela by dotaci žádnou.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a řádně odůvodněné. Souhlasil přitom s názorem městského soudu, podle kterého argumenty vztahující se k dotačnímu programu Mladý zemědělec pro projednávanou věc nejsou relevantní. O jednání SZIF s nabyvatelem a J. V. ml. žalovaný nemá žádné bližší informace, zpochybnil však, že by výslech dvou zainteresovaných osob mohl k objasnění skutkového stavu jakkoliv přispět. Jednání s těmito dvěma osobami se přitom mohlo týkat pouze dotačního programu Mladý zemědělec, spojení tam uvedených informací s dotačním programem Předčasné ukončení zemědělské činnosti je proto mylné. Tyto dva programy nadto nejsou nutně provázány. Pokud jde o samotnou Dohodu, její stranou byla pouze stěžovatelka, a nikoliv nabyvatel zemědělského podniku a půdních bloků. Stěžovatelka se proto nemohla domnívat, že podmínky vztahující se k nabyvateli zavazují nabyvatele a nikoliv stěžovatelku. Z Dohody přitom zřetelně vyplývá, že za dodržení účelu projektu po celou dobu trvání závazku ručí vždy jen příjemce dotace. Dotační podmínky proto byly nastaveny jednoznačně a stěžovatelka nemohla očekávat, že jejich porušení ze strany nabyvatele nebude mít vliv na jí poskytovanou dotaci. K výpočtu sankce pak žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s posouzením městského soudu. Stěžovatelčin argument, že by jí nebyla vyplacena žádná dotace, pobírala-li by starobní důchod po celý rok, přitom neprokazuje nesprávný postup při výpočtu. Smyslem dotačního programu je totiž motivovat k ukončení zemědělské činnosti zemědělce starší 55 let, tedy obvykle ještě před jejich odchodem do starobního důchodu.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka v první námitce uvedla, že měl městský soud povinnost nařídit jednání ve věci, protože navrhla provedení důkazu výslechem svědků. Na této povinnosti nic nemění, že městský soud zaslal stěžovatelce výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., na kterou stěžovatelka nereagovala vyjádřením nesouhlasu s rozhodnutím bez jednání. Tato otázka ovšem byla vyřešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne

16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48, publ. pod č. 3380/2016 Sb. NSS, v němž rozšířený senát konstatoval, že „[n]*avrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.*“. Doručil-li tedy městský soud stěžovatelce prokazatelně výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (č. l. 12 spisu městského soudu) a stěžovatelka na tuto výzvu nereagovala v dané lhůtě vyjádřením nesouhlasu s rozhodnutím bez jednání, městský soud jednal v souladu se zákonem, rozhodl-li bez nařízení jednání ve věci, pokud nepovažoval za nutné provést dokazování. Tato námitka proto není důvodná.

[14] Druhá stěžovatelčina námitka se vztahuje ke způsobu, jakým městský soud vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Městský soud námitku vypořádal s odkazem na judikaturu vycházející z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, podle kterého „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ Tento závěr, založený předpokladu, že ucelený názor implicitně vyvrací názor jemu odporující, lze vztáhnout rovněž na rozhodnutí správních orgánů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 135/2015 - 39). Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s městským soudem v tom, že žalovaný, byť stručně, reagoval na stěžovatelčiny námitky, a to jak ve vztahu k oprávněnosti udělení sankce, tak ve vztahu k jejímu výpočtu. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, na jakých úvahách založil své závěry a z jakého důvodu tedy stěžovatelčiny námitky nepovažoval za důvodné. Městský soud proto v posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nepochybil. Ani tato námitka proto není důvodná.

[15] Stěžovatelka dále nesouhlasila s hodnocením vlivu dotačního projektu Mladý zemědělec a případných informací poskytnutých SZIF nabyvateli ve vztahu k tomuto projektu pro povinnosti vyplývající z Dohody a zpochybnila také závěr městského soudu, že sankce jí uložená nebyla sankcí ve smyslu uložení trestu za naplnění skutkové podstaty deliktu. Tyto dvě námitky se týkají povinností vyplývajících z Dohody a případného vlivu dalších okolností na tyto povinnosti, Nejvyšší správní soud proto považuje za vhodné nejdříve postavit najisto povahu těchto povinností. Ve věci není pochyb, že Dohoda je veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 159 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a nikoliv smlouvou soukromoprávní (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 - 90, nebo ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 Afs 80/2008 - 104); i veřejnoprávní smlouva je však založena na smluvním konsenzu stran a vztahuje se na ni zásada *pacta sunt servanda* jakožto obecný právní princip (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Afs 49/2007 - 96). Smlouva obecně, jakož i subordinační veřejnoprávní smlouva (§ 161 správního řádu), jako vícestranný právní úkon přitom zpravidla zavazuje pouze strany této smlouvy. Výjimku z tohoto pravidla pro veřejnoprávní smlouvy stanovuje § 168 správního řádu, podle něhož „[v]*eřejnoprávní smlouva, nejde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 160, která se přímo dotýká práv nebo povinností třetí osoby, nabývá účinnosti teprve v okamžiku, kdy s ní tato osoba vysloví písemný souhlas. Není-li tento souhlas získán, může správní orgán místo uzavření veřejnoprávní smlouvy vydat rozhodnutí ve správním řízení, v němž využije podkladů získaných při přípravě veřejnoprávní smlouvy*.“

[16] Smluvními stranami Dohody jsou pouze SZIF a stěžovatelka, která je také jediným příjemcem dotace na základě Dohody. Pouze osoba jednající za SZIF a stěžovatelka Dohodu podepsaly a vyjádřily vůli být vázány jejím obsahem. Nabyvatel naopak smluvní stranou Dohody není, tudíž z tohoto titulu nemůže být jejím obsahem vázán; nabyvatel ani nevyjádřil souhlas ve smyslu § 168 správního řádu a z Dohody ani správního spisu nevyplývá, že by takový souhlas vyjádřit měl. Čl. V. Dohody sice obsahuje „Podmínky pro nabyvatele", jež jsou formulovány způsobem, který může vyvolávat dojem, že se jedná o závazek nabyvatele, a nikoliv stěžovatelky. Faktem však zůstává, že z Dohody byla zavázána pouze stěžovatelka. Pokud tedy nabyvateli žádné povinnosti z Dohody vyplývat nemohly, bylo nutně povinností stěžovatelky zajistit, aby byly podmínky vztahující se k nabyvateli splněny. Není přitom neobvyklé, aby se jedna osoba zavázala smluvně k tomu, že zajistí, aby jiná osoba něco vykonala; v projednávaném případě bylo zcela na stěžovatelce, jakým způsobem tak učiní – ať už neformálně, prostřednictvím uzavření samostatné smlouvy s nabyvatelem či zahrnutím závazku pokračovat v zemědělské činnosti do smlouvy o převodu zemědělského podniku. Městský soud zároveň správně uvedl, že takováto úprava je zcela v souladu s účelem předmětného dotačního programu, jímž je nejen předčasné ukončení zemědělské činnosti zemědělců starších 55 let, ale zároveň zajištění, aby mladší zemědělci v zemědělské činnosti pokračovali. Je proto pochopitelné, že udělení dotace stěžovatelce bylo podmíněno nejen ukončením zemědělské činnosti stěžovatelky, ale také tím, že v této činnosti bude po určitou dobu skutečně pokračovat nabyvatel zemědělského podniku.

[17] Dotace poskytované nabyvateli v rámci programu Mladý zemědělec pak s Dohodou nepochybně věcně souvisejí, neboť slouží zčásti ke stejnému účelu jako program Předčasné ukončení zemědělské činnosti. Na povinnosti vyplývající z Dohody však případné smlouvy uzavřené mezi SZIF a nabyvatelem nemohou mít vliv. Podmínka stanovená v čl. V.3.b) Dohody, jejíž porušení SZIF sankcionoval, totiž stanovuje, že nabyvatel „*bude zemědělsky užívat půdní bloky/díly půdních bloků převedené od příjemce dotace...*". Tato podmínka se tudíž k plnění případných povinností v rámci programu Mladý zemědělec nevztahuje, a městský soud proto správně uzavřel, že obsah povinností nabyvatele v rámci programu Mladý zemědělec nemohl mít vliv na posouzení povinností stěžovatelky vyplývajících z Dohody. V tomto směru je proto nutné považovat za správný také závěr, že případné konzultace nabyvatele se SZIF týkající se programu Mladý zemědělec nejsou pro projednávaný případ relevantní. Výslech stěžovatelkou navrhovaných svědků proto nemohl přinést nové relevantní informace, a to ani v řízení před městským soudem, ani v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[18] Podstatnější však je, že ani případné provedení důkazu výslechem nabyvatele o průběhu a obsahu jeho konzultací se SZIF by nemohlo nic změnit na závěru ohledně povinností stěžovatelky z Dohody. Stěžovatelce by totiž ani v případě prokázání jejího tvrzení o obsahu konzultací nabyvatele se SZIF nemohlo vzniknout legitimní očekávání ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015 - 36. Předpokladem vzniku legitimního očekávání je totiž podle tohoto rozsudku soulad konkrétních ujištění s použitelnými právními předpisy či s dohodnutými pravidly. Dohoda přitom zcela jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností stanovila, že nabyvatel bude hospodařit na půdních blocích převedených od příjemce dotace, a to jak v čl. V.3.b)

(„*Nabyvatel* […] *bude zemědělsky užívat půdní bloky/díly půdních bloků převedené od příjemce dotace*…“), tak v čl. XII.2 („…*pokud bude nabyvatel na ploše převedených půdních bloků užívat nižší výměru*…“), a především pak v čl. VII, kde jsou převedené půdní bloky konkrétně identifikovány. Jakékoliv ujištění nabyvatele ze strany SZIF v tom smyslu, že mohl hospodařit také na jiných půdních blocích, by tudíž bylo ve zjevném rozporu s Pravidly stanovenými v Dohodě. Pokud tedy nebyl přímo mezi stěžovatelkou a SZIF uzavřen dodatek k Dohodě, který by upravoval stěžovatelčinu povinnost zajistit, že nabyvatel bude hospodařit na půdních blocích identifikovaných v Dohodě, stěžovatelka stále tuto povinnost měla a za její nesplnění mohla být sankcionována.

[19] K povaze sankce zakotvené v Dohodě samotné pak Nejvyšší správní soud uvádí, že dotace je svou povahou dobrodiním ze strany státu, jehož protiváhou není, na rozdíl od soukromoprávních vztahů, protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale akceptace a plnění podmínek, za nichž je dotace přijímána. Povinností stěžovatelky proto bylo splnění všech předem nastavených kritérií pro udělení dotace, k čemuž se svým podpisem zavázala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 - 90). Dotace v plné výši by tak stěžovatelce mohla být poskytnuta teprve v okamžiku, kdy by splnila všechny Dohodou stanovené podmínky; vzhledem k tomu, že podmínky nesplnila, byla jí v souladu s Dohodou poskytnuta pouze její část. Sankce uplatněná v projednávaném případě tudíž nebyla peněžitou sankcí v podobě zásahu do její stávající majetkové sféry, uloženou jako následek deliktního jednání, ale toliko neposkytnutím peněžitých prostředků, neboť stěžovatelka v prvé řadě k jejich poskytnutí nesplnila podmínky, k jejichž splnění se zavázala. Argumentace, že neposkytnutí dotace v plné výši je sankcí v trestněprávním smyslu, proto není příléhavá (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46). Městský soud v tomto ohledu tedy rovněž nepochybil.

[20] Poslední námitka se týká otázky výpočtu sankce za nesplnění povinnosti z Dohody. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle kterého je nejdříve nutné snížit částku dotace o uplatněnou sankci, a teprve poté o vyplácený starobní důchod. S ohledem na zachování rovnosti příjemců dotace musí být uplatněné snížení stejně vysoké nehledě na to, zda příjemce dotace starobní důchod pobírá či nikoliv. Nejvyšší správní soud přitom považuje za zavádějící stěžovatelčin postup, když sečetla částku uplatněné sankce a částku vyplaceného starobního důchodu a uzavřela, že celkové snížení nečinilo 50 % stanovených v Dohodě, ale 67 %. Snížení výše dotace o částku vyplaceného starobního důchodu totiž v prvé řadě není sankcí a došlo by k němu i v případě, že by žádná sankce vůči stěžovatelce uplatněna nebyla. Zároveň snížení výše dotace o vyplacený starobní důchod nemůže zakládat nerovnost mezi příjemci dotace starobní důchod pobírajícími a těmi, kteří starobní důchod doposud nepobírají. Jak totiž poznamenal žalovaný, starobní důchod je ve výši dotace zohledněn už kvůli účelu samotného Programu, jímž je překlenutí období mezi předčasným ukončením zemědělské činnosti a dobou obvyklého odchodu do důchodu. V důsledku toho neobstojí ani stěžovatelčin argument, že pokud by pobírala starobní důchod po celý rok, nebyla by jí vyplacena dotace žádná. K takové situaci by totiž v rámci Programu mohlo dojít ve vztahu k jiným příjemcům s nižší dotací i bez toho, aby vůči nim byla jakákoliv sankce uplatněna. Ani poslední námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu